

Arrest

nr. 162 767 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van
X
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X en die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van R. TURSUN en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL en advocaat J. VANDEN ABEELE, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 18 maart 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 april 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 2 mei 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[A.A.] [...]

nationaliteit: Kazachstan

[...]

+ echtgenote :[A.G.] [...]

en minderjarige kinderen :

[T.R.] [...]

[T.R.] [...]

[A.R.] [...]

[A.T.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 15/04/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Er dient tevens op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die door één van hun advocaten ter terechtzitting worden neergelegd en die pas werden opgesteld nadat de bestreden beslissing was genomen. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Hun betoog luidt als volgt:

"Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

"Art 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel één moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn";

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud[t], die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing vaststelt dat uit het voorgelegd medische dossier niet [kan] worden afgeleid dat de aandoening van Mevrouw SEDRAKAYE ARMINE een reëel risico [...] inhoud[t] voor haar leven of fysieke integriteit;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

Het artikel 9ter, §1, 1e lid van de Wet van 15 december 1980 schikt dat: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde"

Op 07.01.2013 levert de verzoekende partij een standaard medisch getuigschrift die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geacht[e] behandeling getuigen.

De verzoekende partij lijdt immers aan een Postnatale depressie met lichamelijke hechten die veel weerstand biedt;

Regelmatige opvolging door huisarts, psychiater is vereist. Verzoekende partij moet een stabiele, rustige dag regime volgen, en stress vermijden. Zij kan geen lange reis verdragen.

Bovendien heeft post traumatisch stresssyndroom ingrijpende gevolgen. De emotionele en lichamelijke reactie zijn hevig.

Een ernstig risico van ZELFMOORDPOGING [...] houdt een reëel risico voor [het] leven of fysieke integriteit of een reëel risico [...] op een onmenselijke of vernederende behandeling [in] van de verzoekende partij.

Op het standaard medische getuigschrift van 07.01.2013 uitgeschreven door Dr [P.A.] is het mogelijk af te leiden dat de aandoening waaraan Mevrouw [A.] lijdt, een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit aangezien dat op deze standaard[...] medische getuigschrift er wordt ingeschreven dat "verergering van de depressie met suïcide gedraag."

*De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van Mevrouw [A.];
De medische toestand van mevrouw [A.] is dramatisch bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat het niet alleen zal er niet goed behandeld worden, maar hoe groter de kans op het geweld van haar man lijden.*

Het medisch certificaat was nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van Mevrouw [A.] inhoudt.

Bovendien, een arrest van Uw Raad, in een Franstalige kamer, van 27 november 2012 (CCE 92 309) stelt vast dat " (...) en adoptant, le libellé de l'article 9 ter de la loi, le législateur a entendu astreindre la partie adverse (de Belgische Staat) à un contrôle des pathologies allégué qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence invoqué par la partie défenderesse. Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le législateur a prévu diverse hypothèse spécifiques » en dat « La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour

sur la base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou le pays de résidence, à savoir :

- Celles qui entraînent un risque réel pour la vie ;
- Celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique ;
- Celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque pour la vie du demandeur, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses.(...) »

Dus moet de beslissing ten opzichte van de drie soorten ziektes gemotiveerd worden.

Maar forceert is vast te stellen dat de tegenpartij zich in algemene termen beperkt om zijn weigering alleen op het reële risico voor het leven van de verzoekende partij te motiveren;

Het is dus een stereotypische beslissing zonder rekening met de persoonlijke en medische situatie van de verzoekende partij te houden.

Bovendien is de ziekte van de verzoekende partij niet vermeld in de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een motivatiegebrek ten opzichte van het onmenselijke en vernederende karakter beschadigend van de niet-behandeling van de ziekte, des te meer dat een ander arrest van een Franstalige kamer van Uw Raad van 10 december 2012 verklaart dat " le Conseil ne peut que constater qu'il ressort tant de la demande d'autorisation de séjour des parties requérantes que des certificats médicaux y annexés, dont la partie défenderesse disposait au moment de la prise de décision attaquée, que les parties requérantes faisaient valoir une corrélation entre l'état de santé de leur enfant et un retour dans son pays d'origine, à savoir notamment une possibilité d'aggravation de son état, argument qui n'est aucunement rencontré par la décision entreprise, qui se limite à faire état de la disponibilité et de l'accessibilité du traitement médicamenteux et du suivi médical requis au pays d'origine. (...) Dès lors, le Conseil constate que le risque allégué par les parties requérantes en cas de retour dans leur pays d'origine - à savoir notamment l'aggravation des crises de leur enfant malade - l'est à la fois au titre de condition de recevabilité et de fondement de leur demande d'autorisation de séjour. Ce constat s'impose d'autant plus qu'il ressort du certificat médical duquel l'allégation de ce risque est tirée - annexé à la demande-, que ce risque a été appréhendé par le médecin de l'enfant des parties requérantes dans l'hypothèse d'un retour au Congo. »

Dat de tegenpartij [...] de ernst van de ziekte [onderzocht] in correlatie met de beschikbaarheid van de gezondheidszorg in Rusland moest;

Dat dat helaas niet het geval is;

Dat bijgevolg, de betwistbare beslissing slecht wordt gemotiveerd waarin zij de ziekte niet ten aanzien van de beschikbaarheid van de gezondheidszorg in het geboorteland van de verzoekende partij evalueert;

De tegenpartij beperkt ook zich ertoe om naar recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te verwijzen zonder op het arrest van principe te wijzen;

De Staat, weliswaar soeverein betreffende de toegang, verblijf of verwijdering van non-nationaal, kan voor het bepalen van uitwijzing van de zieke vreemdelingen bestraft worden (EVRM, D. c Verenigd Koninkrijk, 2.05.1997, n°30240/96). Immers „l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays " (EVRM, N. c Verenigd Koninkrijk, 27.05.2008, n°26565/05, §30). De Europese rechter heeft in bepaalde gevallen, tot een uitbreiding door keilen van het beschermingsgebied van artikel 3 kunnen overgaan CESDH en van mening zijn dat een zieke vreemdelingen uitwijzen onder deze beschikking viel. In 1998 herinnerde de Commissie met het oog hierop eraan dat „l'objet et le but de la Convention, instrument de protection des particuliers, appellent à comprendre et appliquer ses dispositions d'une manière qui en

rende les exigences concrètes et effectives " (Europese Commissie van de mensenrechten, BB definitief maakt. c Frankrijk, goedgekeurd verslag 9.03.1998, n°30930/96, §54).

De toepassing van artikel 3 van CESDH vormt echter [een] probleem in zoverre de verantwoordelijkheid van de overheid in het verwijzingsland direct of indirect door hun opzettelijke handelingen of weglatingen verplicht moet worden. Maar in de omstandigheid die ons interesseert, komt de schade uit „d'une maladie survenant naturellement et de l'absence de ressources suffisantes pour y faire face dans le pays de destination" (§43, EVRM, N. c/RU). Volgens het Europese Hof, moet de uitwij[zende] staatsinstantie verantwoordelijk[...] gehouden worden voor [het] opgelegde lijden aan de vreemdeling. Het is dus de uitvoeringinzet van de beslissing om uit te wijzen, die, ten aanzien van de zeer uitzonderlijke omstandigheid die door de persoonlijke situatie van de zieke buitenlander wordt gevormd, maar ook van considérations humanitaires impérieuses", de overtreding van artikel 3 (D. c VK, §54) afhaalt en een onmenselijke behandeling vormt.

Het Hof is van mening dat „ elle doit se réserver une souplesse suffisante pour traiter de l'application de l'article 3 dans les autres situations susceptibles de se présenter " en dat het toepassingsgebied van dit artikel „ reviendrait à en atténuer le caractère absolu " (D. c VK, §49). Artikel 3 verbiedt de onmenselijke behandelingen op absolute wijze, en het feit dat het buitenland illegaal op het grondgebied is doorgedrongen of nog dat hij een overtreding zou kunnen geen uitzondering vormen heeft begaan. Vanaf de zaak D. c VK, en ondanks een extensieve interpretatie van artikel 3, werd een bijzonder hoge drempel door het Hof bepaald. De omstandigheden moeten dan streng, met name onderzocht worden de persoonlijke situatie van de eiser. Aldus om de aansprakelijkheid van de Staat met zich mee te brengen die tot de verwijdering overgaat, moet het Hof vaststellen als er een risico reëel en gebleken te zijn voor de gezondheid van het buitenland bestaat die „ un degré de gravité tel qu'il relève de l'article 3 du fait d'autres éléments existant dans le pays d'accueil, comme le manque de soins et de services médicaux " (D. c VK, § 49). Sindsdien dit arrest van 2 mei 1997 en behalve de BB-zaak. c Frankrijk, heeft het Hof, in gelijksoortige zaken niet meer nooit van mening geweest dat de vereiste drempel om overtreding van artikel 3 af te halen CESDH was bereikt.

In het arrest N. c. Verenigd Koninkrijk betreffende een Oegandese burger die van AIDS is getroffen, de afvallige rechters verwijten de meerderheid hun strenge beoordeling van het geval. De aanslag aan het recht op gezondheid geëist zou te hoog zijn om tot een overtreding van artikel 3 EVRM te besluiten. Deze kritiek wordt herhaald in de zaak Yoh-Ekale Mwanje: „ la différence entre une personne qui est sur son lit de mort ou dont on sait qu'elle est condamnée à bref délai nous paraît infime en termes d'humanité "(Cour eur. D.H., 20 décembre 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique, req. n° 10486/10, gemeenschappelijke gedeeltelijk overeenstemmende mening aan de rechters Tulkens, Jociene, Popovic, Karakas, Raimondi en Pinto de Albuquerque). Gezien het absolute karakter en van de fundamentele waarde die door artikel 3 EVRM worden beschermd, zou de verplichting van een levensvoorspelling op korte termijn door de afwezigheid van zorgen in het geboorteland moeten voldoen om de bescherming tegen de uitstoting te mobiliseren.

De meerderheid rechters van het arrest (N. c. Verenigd Koninkrijk) schijnt de drempel van ernst van artikel 3 EVRM op te heffen wanneer sociaaleconomische beschouwingen bestaan.

Het is niet meer de sociaaleconomische verlenging van het recht dat er rekening mee wordt gehouden, maar het recht dat verdwijnt tegenover bepaalde sociaaleconomische gevolgen. Het artikel 3 van EVRM stemt echter geen enkele balans van de belangen toe aangezien hij een absoluut karakter bezit.

Deze benadering waarnaar de tegenpartij verwijst overschrijdt dus de bevoegdheden van het hof want zij gebruikt een recht van burgerlijke en politieke aard, artikel 3 EVRM, om een recht van economische en sociale aard te beschermen.

Het is betreurenswaardig, dat het recht op gezondheid niet meer gewichten binnen de Raad van Europa heeft, en dat hij niet als een fundamenteel recht wordt beschouwd dat aan de menselijke persoon wordt vastgemaakt. Trouwens zelfs wanneer de EVRM voornamelijk ten doel heeft burgerrechten en politieke rechten te beschermen, moet de sociale verlenging niet verduisterd worden « nulle cloison étanche ne sépare la sphère des droits économiques et sociaux du domaine de la Convention » (CEDH, Airey c/ Irlande, 9.10.1979, n°6289/73§26).

Integendeel illustreert het M.S.S-arrest een analyse geconcentreerd op de gevolgen van de mishandeling voor het slachtoffer eerder dan voor zijn aard van economische en sociale aard. De

verwijzing van een Afghaanse asielzoeker door België naar Griekenland, waar hij aan de straat in een onzekerheid en een totale afloop leefde, schendt het verbod van behandelingen die bevat in artikel 3 EVRM beschadigen.

(Cour eur. D.H., 21 janvier 2011, M.S.S. c. Belgique et Grèce, req. no 30696/09, §§ 263 et 367).

Het is dus verkeerd dat de tegenpartij het tegendeel beweert;

Haar aanvraag 9ter was daarenboven vergezeld van het type van medisch certificaat;

Dit medische certificaat voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de graad van ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld;

Er is dus een klaarblijkelijke vergissing vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

De betwiste beslissing heeft zich niet getuigd over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Ze houdt geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Het certificaat voorgelegd door de verzoekende partij duidelijk aangeeft de pathologie waaraan de verzoekende partij lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M.;"

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). In de in voorliggende zaak bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt en op basis waarvan verzoekers verzochten om tot een verblijf te worden gemachtigd kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat het medische probleem van verzoekster – een postnatale depressie – geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is en er dus actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft verder geduid dat het aangevoerde risico op suicide louter van speculatieve aard is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekers kunnen, gelet op voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd in hun standpunt dat een formele motivering zou ontbreken. Zij kunnen evenmin worden gevolgd in hun betoog dat de voorziene motivering stereotiep is, nu de individuele gezondheidstoestand van verzoekster wordt besproken en zij lijken ook voorbij te gaan aan het gegeven dat zelfs wanneer een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekers betogen daarnaast dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is, doch zij tonen dit niet aan door erop te wijzen dat zij een medisch getuigschrift aanbrachten waarin de aandoening waaraan verzoekster lijdt, alsmede de graad van ernst van deze aandoening en de vereiste behandeling worden vermeld of door aan te geven dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop de ambtenaar-geneesheer verzoeksters medische situatie, zoals deze blijkt uit een standaard medisch getuigschrift, apprecieerde.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. In de mate dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In casu heeft de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer duidelijk aangegeven dat hij, na een analyse van de door verzoekers aangebrachte medische attesten, van oordeel is dat een postnatale depressie geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster – waarbij moet worden opgemerkt dat verzoekers onterecht voorhouden dat in de bestreden beslissing zou worden verwezen naar de gezondheidstoestand van een zekere “*SEDRAKYA ARMINE*” – en dat het risico op suicide waarvan melding wordt gemaakt in een van de door verzoekers aangebrachte stukken

niet wordt weerhouden omdat het van louter speculatieve aard is. Verzoekers stellen dat een posttraumatisch stresssyndroom ingrijpende gevolgen kan hebben met ernstige emotionele en lichamelijke reacties, doch gaan met deze uiteenzetting voorbij aan het gegeven dat de arts die verzoekster zelf consulteerde geen posttraumatisch stresssyndroom diagnosticeerden, doch slechts melding maakten van (mogelijks) een postnatale depressie. De bewering van verzoekers als zou uit de door hen voorgelegde stukken een ernstig risico blijken dat verzoekster zelfmoord zou plegen vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. In het standaard medische getuigschrift dat verzoekers aanbrachten wordt immers louter op algemene wijze gesteld dat een “*mogelijke complicatie*” van het stopzetten van de behandeling van de vastgestelde problematiek een verergering van een depressie met suïcidaal gedrag kan zijn. Er wordt evenwel nergens geduid dat er aanwijzingen zijn dat verzoekster suïcidale neigingen heeft. In de voorgelegde getuigschriften wordt daarentegen aangegeven dat geen enkele interventie of hospitalisatie vereist was. Er blijkt derhalve niet dat de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat het risico op suïcide van louter speculatieve aard is niet correct zou zijn. Een controlearts mag bovendien een medische problematiek anders beoordelen dan de arts die verzoekster zelf consulteerde. De stelling van verzoekers dat verzoekster geen lange reis kan verdragen is evenmin terug te vinden in een van de medische attesten die zij aanbrachten.

De ambtenaar-geneesheer heeft voorts duidelijk gesteld van oordeel te zijn dat een postnatale depressie ongeacht het land van verblijf in regel spontaan in gunstige zin evolueert en dat de psychofarmaca die door de behandelende arts werden voorgeschreven louter symptomatisch en dus niet essentieel zijn. Hij besloot op basis van deze vaststelling dat het ontbreken van een behandeling van de in casu ingeroepen medische problematiek op zich niet kan leiden tot een onmenselijke of vernederende situatie. De ambtenaar-geneesheer heeft dus ook rekening gehouden met de tweede in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen en heeft op een begrijpelijke wijze weergegeven waarom hij oordeelde dat verzoekster geen reëel risico loopt om, gelet op haar medische problematiek, bij gebrek aan een adequate behandeling in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing tevens wordt aangegeven dat enkel in het geval een kritieke gezondheidstoestand blijkt of het indien het leven van een persoon op korte termijn in gevaar is het ontbreken van een adequate behandeling aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende situatie doet geen afbreuk aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in voorliggende zaak wel degelijk het al dan niet bestaan van de nood aan een medische behandeling heeft beoordeeld en heeft gesteld dat het ontbreken in Kazachstan van de behandeling die in België werd opgestart in casu geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat verzoekster in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen daar de behandeling die wordt verstrekt strikt genomen niet nodig is.

De verwijzing van verzoekers naar een arrest van de Raad waarin werd vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer had nagelaten rekening te houden met het gegeven dat een terugkeer naar het land van herkomst van een zieke vreemdeling de ziekte kon beïnvloeden en verzoekers' standpunt dat de ambtenaar-geneesheer oog moet hebben voor de ernst van een medisch probleem in correlatie met de beschikbaarheid van de gezondheidszorg is niet dienstig aangezien werd vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek ongeacht het land van verblijf spontaan in gunstige zin zal evolueren en er geen medische behandeling vereist is.

Gezien voormelde vaststellingen houden verzoekers daarnaast onterecht voor dat verweerder en de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer geen toetsing zouden hebben doorgevoerd aan de verschillende situaties die zijn voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zich zouden hebben beperkt tot een verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De toelichting die verzoekers verschaffen bij bepaalde arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens laat evenmin toe te concluderen dat in voorliggende zaak een incorrecte of onvolledige toetsing gebeurde aan de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' beschouwingen laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en het Europees Hof voor de Rechten

van de Mens bovendien reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen – waaronder de vaststelling van het ontbreken van een nood aan een medische behandeling – en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn – door verzoekers omschreven als “*sociaaleconomische beschouwingen*” – zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK